د واورې سرې

لنډې کيسې

ليکوال : نصيراحمد احمدي

۱۳۸۸ ل

www.ketabtoon.net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

ګران کاروان صاحب ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنایت

دسهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، ونښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولي لګولې وو، سر یې کېنځ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، ځېرې یې نیولې وې او له خولو څخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

ـــخوک یې پېژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرخوکۍ کېناست، د مېز پر سر اېښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، په بیړه یې وویل:

ــصاحب!

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اررمی یې ویست، خپله پکه ککری یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجونې نځېدلې، دریم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت یې مبایل وشرنګېد، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:

ــمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:

ــیوه مهمه خبره درته لرم.

ــامر کوئ!

ــیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې پولیسو یو مړی موند.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال په بیړه وویل:

ــهو! یو هلک یخنی وژلی و.

په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:

ــپه ظاهره یخنی وژلی و، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.

څارنوال په بیړه وپوښتل:

ــتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟

تلیفون قطع شو.

څارنوال ژر د مېز پر سراپښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:

ــزما دفتر ته راشئ!

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:

ــغواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!

سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:

ــڅه درک دې ولګاوه؟

ــهو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقيقې يې خبرې کړي، بيا يو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه يوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.

څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندنۍ تور وېښته يې په مستو سپين وو.

څارنوال وويل:

ــد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود؟

ــصاحب! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کځوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.

څارنوال وويل:

ــپيدا به يې کړو؟

ــصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.

څارنوال يوه شېبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه يوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:

ــرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکړو، شايد بيا تلفون وکي.

د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:

ــزما خبره مو زړه ته ولوېده؟

څارنوال وويل:

ــخو موږ ثبوت غواړو.

ــکيسه اوږده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــنو چیرته سره ووینو؟

مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یواځې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:

ــخو په یوه شرط!

ــڅه؟

ــزه غریب سړی یم، ماته به کوم جنجال نه پیداکوې.

ــسمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:

ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سباسهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وکاته، ویې ویل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مړګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

❊ ❊ ❊

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوچني پارک کې ځوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سيوري پر سپينو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک يو يو موټر تېرېده.

پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره يې شنه لونګۍ تړلې وه او يو پنډ زوړ جمپر يې په تن و.

شېبه وروسته يې ځارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر يوه اوږده څوکۍ کېناستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته ځارنوال وويل:

ــچرتې دې کړم.

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرخه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.

بوډا لنډ ځواب ورکړ:

ــبايد چرتې شې.

ځارنوال مخ ور واړاوه:

ــخبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندې يې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:

زه کسبګرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چلېږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې تيرولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.

بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست ، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د اتو ورخو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم خیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده منه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:

ــولې سوال کوې؟

هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:

ــوږی یم، پیسې نه لرم.

ــکور دې چېرته دی؟

هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ــپه ایران کې.

حیران شوم:

ــنو دلته څه کوې؟

هلک په خواشینی وویل:

ــمورې لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو موږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړی، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ما ور نه وپوښتل:

ــولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ــنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږ م چې په پېښور کې اوسي، نور یې درک نه را مالومېږي.

ــنو دا شپږ ورځې دې چیرې تېرې کړې؟

ــتر پرونه یو څه پیسې راسره وې، په یوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تیرېدو پیسې یې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه یې له هغه ځایه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټیکه نه راتله، ځکه مې له نانوایه یوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه یوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، یو بل یې دواورو په غونډوسکو ویشتل، وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بيړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځړيد، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

ــهلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوږبينه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ــڅلور خوراکه کباب!

ما نور سيخونه د انکار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سيخونو کې سپين بڅرکي مه پېيه! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:

ــوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګداېګر راتلل يو يې هم نا امېده نه پرېښوده، يو دوه اوغانی به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوښې مې پریمینځل او د ماختستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغړېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پیژني،هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماختستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
ـبیا؟
د بوډا شونډې و خوځېدې:
ـ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولې وو، سپکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپورې يې ور ته ويلې، خو هوټلي غلی و، هيڅ يې هم نه ويل او سر يې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بېړه ولاړ شو، بوټونه يې په پښو کړل، خو کله چې يې د دروازې دستګير ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بيا يو کړنګ شو، لويه شيشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

ثارنوال وويل:

ــدا يو لوی جنايت دی، دا پست هوټلي بايد سزا ووينې، بايد.

بوډا وويل:

ــما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهيږئ.

ثارنوال وپوښتل:

ــغواړې چې چيرته لاړ شې؟

ــ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وويل، زه يو تکړه اشپز يم، روپۍ کمه يا ډېره، کار پيداکولای شم.

ثارنوال وويل:

ــخو که تاته ضرورت پېښ شو بيا به دې چيرې پيداکوم؟

د بوډا شونډې وخوځېدې:

ــتا ژمنه کړې وه چې ماته به کوم جنجال نه پيدا کوې.

ثارنوا ل وخندل:

ــزه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.

بوډا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره ولیکه، قول دی، که مې کار وموند، په تیلیفون کې دې خبروم.
ځارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخیستل.
شپېه وروسته په پارک کې هیڅوک نه و، د ونې پر یوه لوښ ښاخ یو کارغه ښکارېده او د سپینو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❊ ❊ ❊

ماسپښین دوه بجې وې، ځا رنوال پر یوه خیرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ایښی له تورو چایو ډک ګیلاس یې ور پورته کړ، هوټلي ته یې وکتل، ده د ټایپ د یوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.
وروسته یې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې یوه ځوانکي پر تېرو سیخانو غوښه پېیله. نور هوټل تش و.
ځارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او ځارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو یې وویل:
ــڅه شی غواړی؟
ځارنوال د لا س په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کینې.
هوټلي حیران شو.
ځارنوال جیب ته لاس کړ، یو کارټ یې راویست، د هوټلي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:
ــځارنوال (ب)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او څارنوال ته يې په وېره وکتل.

څارنوال ورو وويل:

ــ کاروبار دې ښه دی؟

هوټلي وارخطا شو:

ــ صيب! ښه دی، ګذاره کوي.

څارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې و خوځېدې:

ــ يو څو پوښتنې درنه کوم.

ــ امر کوئ، صيب!

ــ تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.

هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:

ــ صيب، زه، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟

د څارنوال شونډې وخوځېدې:

ــ خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

د هوټلي رنګ سور شو.

دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:

ــ دوه چايه، څو روپۍ شوې؟

ــ پنځلس اوغانۍ

هغه د مېز پر سر پيسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.

څارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ ورواړاوه، په ملنډو يې وويل:

ــ په زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې ورپېډې او په لړزانده غږ يې وويل:

_ماته شوه.

_څنګه؟

هوټلي چيغه کړه!

_له ما څه غواړې؟

ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وويل:

_ته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې! هغه مړ دی، يخني وژلای.

_دا دروغ دي.

_زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو ځارنوال تر لمنې ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګيد او له تندي يې وينه روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

❊ ❊ ❊

ځارنوال (ب) په خشکه وویل:

ـاقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.

هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ـنه، ما هیڅ نه دي کړي.

څارنوال تر ګرین ونیو، ورو یې وویل:

ـتا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.

هوټلي څه ونه ویل.

څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودر ېد،

سرې ته یې وکتل ، په کاوړ یې وویل :

ـته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د

کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.

هوټلي ولړزید. سره سا یې واخیسته ، ورو یې ویل:

ــراځه، یوه معامله سره وکړو.

څارنوال په حیرانی ورته وکتل.

د هوټلي شونډې وخوځېدې:

ــزه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟

څارنوال وویل:

ـد مقصد خبره کوه!

ـګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنی وژلی، ته دوه

لکه اوغانی واخله او ما خوشی که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځارنوال سترګې رډې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر ګرېن ونيو، په خشکه يې
وويل:

ــ ته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

ځارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته يې
هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:

ــ زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیګر و چې اسمان سپینو وربخو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړې کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اوربنت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوې سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اورېدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډېر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکې غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې خو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.

دوئ به په ټيټ غږ ويل " بوډا ته خداى ورکړه، په توده تاوخانه پروت دى، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې! ځمکې به يې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړى " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

ــمه کوه! مه کوه چې اووري!

دې خبرې ځينو ستړو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

ــ کاکا! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:

ــ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دى.

په دې خبره ځو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلى و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړېدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وبېرې کړې ، ورو يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــبچیانو! زه نه څمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اویاوو کلونو ته رسیدلی یم، څکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې واېسته، په خوابدي غږ یې وویل:

ــ تېر ژمی واوره کمه اووربده، یواځې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، ښښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره وورېږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلې نه شي او څو ورځې د وینو د تویدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

ــد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرت مې خته شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ ځوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیداکېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښين قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:

ـداسې ځوک مې په کار دی چې دخیر یو کار یې کړی وي.

سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:

ـسپين وغږیږه، مطلب دې څه دی؟

ـمانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.

سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

په خبره کې ورولویدم:

ـموسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدي؟

نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:

ـلیونی خو به نه یې؟

خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه و دریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ يې راته وکتل او ويې ويل:

ــحکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوي، ځه بابا له کاره مې مه باسه.

نااميده مساپرخانې ته راستون شوم.

یوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خيرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځينو نورو قابلي پلو غوښت. یواځې څلورو سپين ږيرو ته د ښوروا کاسې اېښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت يې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه يې پوه شوم چې حج ته روان دي.

زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپين ږيرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته واېسېدل، و مې ويل:

ــزه په داسې چا پسې ګرځم چې دخير يو کار يې کړی وي.

یوه وويل:

ــڅه يې کوې؟

ــغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ايښی، که مې داسې څوک ومونډل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــبېکاره دې بولم.

یوه بل له خپلې خولې ساختګې غاښونه راو اېستل، د څادر پیڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:

ــهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ــ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.

ــ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیداکړېدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه!

زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روا ن شول.

خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر ځنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:

ــما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ــولې! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟

دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.

سړي هوټلي ته ورغږ کړل! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــچای درته راوغواړم؟

ــهو

ــشین که تور؟

ــفرق يې نشته

هوټلي ته يې مخ ور واړاوه، چيغه يې کړه!

ــدوې شنې

وروسته يې راته وکتل، ورو يې وويل:

ــپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وويل، که په ټول ولايت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.

سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته يې لاس کړ، سګرټ يې راو ايستل، قوطی يې راته ونيو او ويې ويل:

ــسګرټ؟

د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه يې څکوم.

ده يوه سګريټ ته د اورلګيت دانه ونيوله، له خولې يې سپين لوګی ووت او ويې ويل:

ــ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، يوه بله به درته وکم، هر يو يې دوه درې موټره لري، نور خير يې ونه رسيد، خوکليوته غزيدلي ټول سړکونه يې خراب کړل.

خواشيني مې نوره هم ډيره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جټکه وخوړه، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په ياد مې شو، تېر منی مې يوه ځای ته مساپر يوړل، په يوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل يوه کليوال صفت راته کاوه، ويل يې چې د خير سړی دی، د ثواب لپاره يې يوه ژوره څاه کيندلې، ټول کليوال اوبه ورنه وړي.

په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.

موټروان وويل:

ـخو ځای يې ليرې دی، بل ولايت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.

په بيړه مې ووبل:

ـپروا نه کوي، ته يې ادرس راکه.

ادرس مې وليکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.

د شپې تر ناوخته ويښ وم، د خوشالی له لاسه خوب نه راته او ځان مې بېرته په دفتر کې ليد.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترړو لارو مزل وکړ او غرمه د و لايت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونيو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسيدم، د کلي نيمايي اوسيدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حيران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لويدلی و. چا راته وويل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې مياشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په يوه کوچينی خبره وخوړل، له هماغه راهيسې يې ماشين ته کلپ وراچولی او هيچاته اوبه نه ورکوي.

حيران وم چې څه وکړم، خواشينی وم، سترګې مې ډکې ډکې کيدې، خو نه پوهيدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختی له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې ليد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، ښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ور وغځاوه، خو په خيرنو ګوتو يې يوه نرۍ لښته ولګېده او په بيړه يې لاس ور ټول کړ.

بوډا چيغه کړه!

ــمه!!!

نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګونې ته يې وکتل، خلک يوې او بلې خوا ته روان وو، يوه ماشوم آيسکريم ته ژبه را ايستلې وه او په خوند يې څاټه.

بيا يې ترخڼګ يوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د يوې غټې کېلې پر يوه تور ځای يوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وويل:

ــکاشکې چې بمبره وای!

دا وخت يې د خپل نيکه غږ واورېد:

ــګوره بچو! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان يو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو يې چخړي را ايستلې وې او په زنه پوري يې څو تاره سپين وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وويل:

ــوږې يم!

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترخڼګ يې يو کړنګ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بيړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودروله. نجلی هم په لاس کې نېولې ځپلی ببرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې
اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په ستړي غږ یې وویل:
ــده ولې په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟
د بوډا خړې شونډې وخوځیدې:
ــځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.
ــنو خلک ولې وهې، هاغه هلک وینې! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلی کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه،
نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:
ــیوه کېله را واخلم!
بوډا غلی و.
نجلی څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
ــقول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلی کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د
میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلی خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
ــته ولې چیغې نه وهې!
بوډا چیغه کړه!
ــکېلې واخلئ، کېلې! ارزانه شوې، درجن په شلو ېښت اوغانی!
دا وخت ټوخې واخیست او غلی شو.
نجلی وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــڅلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل :

ـــهو، بچوا! د پنځو ډوډيو بيه ده.

ـــنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا يوه فاتحانه موسکا وکړه، يوې او بلې خوا ته يې وکتل، په ټيټ غږ يې وويل:

ـــاصلې بيه يې ديرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ويشت راته جوړې کړي، بيا هم په ګټه کې يو، خو ګوره بچوا! دا تجارت دی، بيه به ورو ورو را ټيټوو.

داوخت يو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بيه وپوښتله، بوډا په بيړه وويل:

ـــڅلوېښت اوغانۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه!

ـــپنځه دېرش! راشه! دېرش. خو ځوان يوې بلې کراچۍ ته ودريد او شېبه وروسته يې پلاستيکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.

د نجلۍ په تندي کې يوه نرۍ ګونځه پيدا شوه. د کېلو پلورونکي ته يې په کرکه وکتل. هغه پيسې شميرلې او تندی يې ورين ښکارېده.

نجلۍ يو غږ واوريد:

ـــدرجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بيړه وويل:

ـــپنځه ويشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې يې غوسه ښکارېدله، خو په خوله يې څه را نه وړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

ـلویه که وړه؟

ـچې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودرېده. هغې په غوسه وویل:

ـڅه کوې! دا هم کیلې دي! میلمنو ته مې شرموې که څه!

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوړې موسکا سره وېرې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد، مساپر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټړوان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مساپر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګرى شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ور ننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيورې ته ناست ول، دوۀ هندوانه خوړه او تر ځنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو، څپولې ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو ګوتو به یې سرې اوبه وڅڅیدې. وروسته یې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څنګو ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې ګوتې وتپولې، یوه وړه تیږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنګې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیږه زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

ــولې جنګ کوئ؟

سرونه یې وځړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې اوسپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېدا!

ــسوکه سوکه یې خوره!

سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

ــدا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:

ــخور

ــنو بیا یې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ویل:

ــچېرته اوسی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلی د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

ـــنو دلته څه کوئ؟

نجلی خرې ته وکتل، په وړه ژبه یې وویل:

ـــاوسپنې مو راوړې، خرڅوو یې.

خرې ته ورنږدې شوم، څولی د مرمیو له پوچکو، تېرو چړو او د چاودلو راکټونو له کړېو ورو اوسپنو ډکه وه.

ومې ویل:

ـــدا مو له کومه کړې؟

دواړو یوبل ته وکتل، هلک وویل:

ـــڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځایه راټولې کړې.

نجلی په خبره کې ورولویده:

ـــدرواغ مه وایه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ویل:

ـــله هرځایه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کیدای شي کوم ماین یا روغه مرمی پکې وي.

دواړه یوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځېدې:

ـــمور یې پېژنو، دا ډېر وخت کیږي چې دا کار کوو.

په حیرانی مې وپوښتل:

ـــډېر وخت!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې   وویل:

ــهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چره په وچو وینو سره وه، په حیرانی مې وویل:

ــدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ــد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلی په خشکه وویل:

ــدرواغ وایي! د یوې ښځې له نسه یې راواېسته، هغه مړه وه.

بدن مې زېږ شو، یو دروند غږ مې واورېد، دوه ټیټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته ګړندی روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. څو شیبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتی په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود داني مې ومونډلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو ښنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.

دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګرى په وره کې ښکاره شو، دهغه يوې چيغې ماشومان غلي کړل:

ـووځئ دسوډر زامنو!

ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ يوه توره چاېجوشه کېښوده. د پيالو د ډکولو پر مهال يې په خندا وويل:

ـباد له ډېره وخته!

ما وخندل:

ـخنګه يې کيې؟ ښاري ژوند دى. مصروفيتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغي د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.

په خبره کې راولوېد:

ـاو فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه ياره دې هم يو احوال واخله.

ومې خندل:

ـهمداسې ده.

يوه شېبه غلى وم، خو بيا مې په خندا وويل:

ـوه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟

ده يو سوړ اسويلى ويست:

ـڅه يې کيې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم څمکه ورته وپلورله.

حيران شوم:

ـڅه مجبوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خواشینی یې وویل:

ــکېږه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

خوله مې وازه پاتې شوه:

ــڅه کیې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!

ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځیدې:

ــزوروره! خدای دې دسړو کمی نه راولي.

ومې ویل:

ــولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او دکار خلک ورنه جوړ که.

خندا یې زور ونیو:

ــته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟

حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ اوزیاته یې کړه:

ــډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.

په حیرانتیا مې وپوښتل:

ــڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا دجنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.

داخل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:

ــای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیري کړ. په خپلو تورو ځنو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

ــکه خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاربزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ــتل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودریږي؟ هه!!

پای

قاتل

((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې لیکلی و.

نوره لیکنه مې ولوسته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانی وویشت، ډاکټر پر سر ولګېد، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))

ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:

ــآفرین! دې ته وايي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا ووینې!

نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، ورې وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه_ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:

دا خبر دې لوستی دی؟

سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان اېښې وه:

((یو قاتل په اعدام محکوم شو!))

ورو مې وویل:

ــهو ! عدالت باید همداسې وي!!

دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ورور یې راغلی و، ویل یې چې وکالت یې په غاړه واخلم! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې!

یوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونیو. خوند یې بد نه و، خو ترشي یې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وویل:

ــنوڅه ته ګورې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

ـنه شم کولای!

ومې خندل:

ـغوړه ګوله نه ده، که ښنګه؟

ويې ويل:

ـنه! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي!

داوخت يې ناره کړه!

ـچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه!

د هلک غږ مې واورېد:

ـدا دی له کړايي مې راويستل!

ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:

ـپه دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟

ځواب مې ورکړ:

ـهيڅ! بېکاره يم!

ويې ويل:

ـنو څه ته ګورې! دا دوسيه ته واخله!

د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دورورد مبايل شمېر ه مې ورنه واخيسته، برګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

❊ ❊ ❊

(c) ketabton.com: The Digital Library

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو، سوړ بوی ترې لتېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ځوړ شوم، تیپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:

ـدې خواته!

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنډ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

ـیو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولي ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

ـزه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو یل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره! مورې دومره وخت نه لرو! زه ستا وکيل يم، په محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول بايد په خبره پوه شم، کيسه څه وه؟ تا ولې ډاکټر وواژه؟

نېغ يې راته وکتل...پوخ ځوان و، سترګې يې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږيره يې درلوده، لونګۍ يې تړلې وه.

ورو يې وويل:

ـ څه ګټه به وکې؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

ـ دا قانون دی، ته د دوهمې او دريمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قيد واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به يې!

ويې خندل، خو خندا يې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وويل:

ـ تا ولې د ښار مشهور ډاکټر وواژه؟

خندا يې زور ونيو، ښه شېبه يې وخندل، ما په حيرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته يو دم غلی شو، ورو يې وويل:

ـ هغه قاتل و!

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ومې ويل:

ـ ته څه وايې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم يې درلود، په عزت يادېده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یودم وخندل، په ملنډو یې وویل:

ــځه وکیل صیب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې یې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:

ــزه له ډېرو مجرمینو سره غږېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه یې، په خپل خیر نه پوهېږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پایڅې ونیولم، ورو یې وویل:

ــکېنه! دومره تیزي مه کوه!

کېناستم.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ــزه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه میاشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول یې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې، مور یې بادیان ورته وټکول، ، توده خښته یې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا یې تاویز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه، هلک لټ په لټه اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، په یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښته وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.

سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریڅې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:

هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکارله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!

هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:

ــهلک اپنډکس دی،، باید ژر تر ژره عملیات شي.

بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه!

په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ډاکتر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!

خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.

په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...

له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:

ــډاکتر صیب! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برګ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

ــخیر دی، ته عملیات شروع کړه! زه به له کلي پیسې راوړم.

پرته له دې چې راته وګوري، ورو یې وویل:

ــکاکا جانه! دا شخصي کلینیک دی!

غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

ــته ولې نه پوهېږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.

له دې سره یې ګړی ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

ــوخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هلک چيغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه يو ګام شاته شو، لاړ، خپله سپينه چپنه يې ويسته، بکس ته يې لاس کړ، تر مخ يې ودرېدم، په خواره خوله مې وويل:

ـ د خدای له پاره! درې، څلور ساعته وروسته دې پيسې وغواړه،خو... په خبره کې راولوېد:

ـ ته ولې نه پوهېږې! وخت مه ضايع کوه! لاړ شه او هلک يوه دولتي روغتون ته وسوه!

داوخت يو تيليفون ورته راغی، له سلام وروسته يې يودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسی خواته روان شو.

په بيړه دهليز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې يې سپينې راختلې وې، لنډه لنډه ساه يې وهله...

د ګاونډيانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونيو، پر زينو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتنې سيټ کې پرېيست، په بيړه دواخانې ته ورغلم، د يوه نږدې دولتي روغتون ادرس يې راته وليکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې يې سپين ځګونه توېدل، موټر ته مې وکتل، يوه ګاونډې زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تياره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې درونډ و، منډه مې کړه، پر زينو وختم، ډاکتر له شيشې څخه د باندر کتل، په تيليفون کې يې خبرې کولې، خندل يې....لړمون مې اور واخيست، د مېز پر سر يوه سګرټ دانی ايښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانی مې پورته کړه، ټول زور مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

_قتلونه مختلف دي، څوک یې برالا وژنې او څو ک یې هم؟!!!

سړي یودم وژړل او خبرې یې پرې شوې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېرېدلې خیرې لېدلي دي، خو کلونه ووتل، یوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.

داپخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچینی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نیکه ته به ما لاسونه ور پریمینځل. نیکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه یې لرل، چونډاره کوچیانی کمیس به یې اغوست او سپینې څنې به یې له ورېښمینې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.

یو ماخوستن نیکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به میلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، یوه اضافه خونه یې درلوده، دې ته به یې د سنتو ځای وایه، خو په اصل کې د کلیوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.

په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا یوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نیکه سره یو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږیره یې درلوده او ګولې ته به یې خوله تر اندازې زیاته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې یې کولې او کله کله به یې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له لیرې راغلی او نیکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له یوې او بلې وغږېدل، بیا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د میلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره یې نیولې وه، په وېره یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــزه دلته نه شم وېدېدای.

نیکه په حیرانی ورته وکتل، د میلمه شونډې وخوځېدې:

ـــته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نیکه وخندل:

ـــهیڅ خبره نه ده، دلته په امن کې یې، درې شواروزه لار دې وهلې، بیا هم وېرېږې!

د سړي تندي ګونځې پیداکړې، په خواره خوله یې وویل:

ـــد خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی یوه شېبه غلی شو، وروسته یې نیکه ته وکتل، د خواست په ژبه یې وویل:

ـــتا بدي نه ده لیدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونی

بوډا وویل:

ــته یې نه پېژنې! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاپست یې نوم درلود، تورپېکی نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بېړه پر خپل مخ پوړونی ورکش کړ، لېوني ته یې وکتل، په ډېران کې یې ګونډې وهلې وې، خېولې ږیره یې درلوده، ګرېن یې شکیدلی و او له کثافاتو یې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره یې لېوني ته وکتل، بیا یې د ټکری له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته یې په یوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه یې اغوستې وه، چیغه کړه!

ــډاکټر صیب! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه!

سړي کوم ځواب ور نه کړ.

بوډا په لوړ غږ وویل:

ــمرداره مو کړه!

سړي په غوسه ور ته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.

د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:

ــسړی دې یوه روپۍ کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا څه ونه ویل ، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

ــښه ځواني یې ده.

د بوډا تندی تریو شو، په خشکه یې وویل:

ــخود نوا! د ورځې درې ځلور شله مریضان ګوري، سل اوغانی فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندې کولبه پرې و کړه، بیا یې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړېږي که نه؟!

ځوان په خبره کې ور ولوېد:

ــڅه بابولاله وایې! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هېور ځوان دی.

ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وېښته لیرې کړل.

بوډا وویل:

ــاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژېیتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!

ځوان یوه شېبه غلی و، بیا یې د خپلې سدرۍ جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کڅوړه یې راوېسته، یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل، ورو یې وویل:

ــنومره دې څوومه ده؟

د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:

ــنه پوهیږم، نوم یې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.

وروسته یې دوو دریو نفرو ته اشاره وکړه، ورو یې وویل:

ــدوئ تر ما مخکې راغلي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان نصوار تو کړل، خاورې یې پرې واړولې، لیوني ته یې وکتل، ویې ویل:

ــ ته یي کیسه راته وکه!

بوډا یوه شېبه غلی شو، ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې، وروسته یې وویل:

ــ درته و مې ویل چې د تور ملک په لور مین و، پلار یې نه ورکوله،نجلۍ یې د بل یوه په نامه کړه، دی هم لیونی شو، بس!

ــ نو مینه څوک لیونی کولای شي؟

ــ نه پوهېږم، ورشه! لیونی به درته ووایي!

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه!

ــ د ملک تور لور، تورپیکۍ!

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه!

ــ د ملک تور لور تورپیکۍ!

دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته خنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:

ــ مورې! نوم دې نه اورې! نوبت دې دی.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:

کاغ، کاغ، کاغ...

بېرته يې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښويې زور وکړ، له تېرې پرښې پورته شو، لاندې يې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر يوه دوره وخوړه او د يوې ونې په يوه وچ ښاخ کېناست:

کاغ، کاغ، کاغ...

ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، يوه تيږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو بېرته لنډ راوګرځېد اويوه هسکه يې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې يې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.

وروسته په ولاړو خلکو کې يوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بيړه يې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.

خلکو يو بل ته وکتل، ټولوخپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې يې له خواشينۍ سره سره، کرکه هم پرته وه

وروسته د درې په پورتنۍ سر کې د وړو تيږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غړې اوږدې شوې، يوه سړې منډې را وهلې... پټکی يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.

کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوړ په سپينو وړو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا د يوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد، لينګي يې ولړځېدل او کله چې يې خوار ځنګنونه پر وړو تيږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګې شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سږي پر اوږه ولګېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سږي تور او ګاږګوتي ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پړسيدلی ښکارېده او لوڅې توري ستر ګې يې له ژېړو مېږيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سږي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را شوه!
ــاه زويه! اه زويه! اه.....

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...

پر تخت پرتې څوانې ښځې سترګې رنې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشی یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:

ــڅوک یې؟

غوږ یې و تخنېد:

ــاه ! ګرانې، زه یم.

ښځې یو اوږد ارږمی ویست، ورو یې وپوښتل:

ــڅنګه یې؟

ــښه یم، ګرانې! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یادېدې.

ښځې خبره ور پرې کړه!

ــڅه وخت راځې؟

مقابل لوري وویل:

ــبس! د طیارې ټکټ مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېیمه به په کور کې یم.

ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــاه! ګرانې! پوهيږې چې څومره درپسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره! ژوند له تا پرته څومره تريخ دی، هو رښتيا! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړګۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم!

ښځه په خبره کې ور ولويده:

ــګرانه! ستا روغتيا ته اندېښمنه شوم، ستړی به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وويل:

ــدا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کيږي، کله ويدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟!

د ښځې شونډې و خوځېدې:

ــهمداسې ده.

سړي وويل:

ــښه ګرانې، دادی ما ستا په ياد سترګې سره ور ورستې، په دې هيله چې په خوب کې دې ووينم، زما په اړه فکر مه کوه! ښه شپه.

ښځې په بيړه ګوشی کېښوده، وروځې يې سره ورغلې، په خشکه يې وويل:

ــاحمقه!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې ترخنګ پراته څوان څنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رنې کړې، شونډې یې وخوځیدې:

ـڅوک و؟

ـخاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.

ځوان د هغې تر نری، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې ږنګه کړه، ورو یې وویل:

ـخوا مه بدوه! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:

ــ پلاره! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.

زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.

د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارتن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارتن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.

په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.

ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارتن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

له دې هیسته به د ظلم په نو م څه نه وي، امر کوم چې د غوږو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواږه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ووینې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي .

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنی په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځی جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادی په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالی په بنه خپلې لکی خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ يې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن يې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټيم څخه هم هغه موږکان خو شي شول چې د ده د پلار د واکمنۍ پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نيول شوې وو.

د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې يې ښه ليدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ويني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مينه پيدا کړي او په راتلونکي کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي اوسيدونکو موکانو ته زيری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر يو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا يوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو يوه برخه يې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې يو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو يې وازګې پيدا کړې وې، خو کله چې ذخيره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بيا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ويې ويل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بيرته شنه کېدای شي.. ده زياته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه يې د يوې اوونی نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پتۍ همداسې وچ پا تې شو.
په دريم ځل چې د پتي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دليل يې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چليږي، دوی بايد په خپله کار وکړي، د پتي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خورا ک لپاره يو څه ومومي.
د ځوان پاچا دا خبره د پتي په موږکانو ښه ونه لګېده او يوه پاچابې کفايته وګاڼه.
دې سپکاوي وزيرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته يې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سينه وويل چې د پتي موږ کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.
دريم ځل د پتي پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وويشل شول، خو دوئ د پتي له ابادی سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...
څه موده وروسته بيا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول.
داځل د ځوان پاچا په خبرو کې نااميدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزی وويل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتي موږکان بايد پخپله کار وکړي، پتی زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پيدا کړي.
د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته يې وويل چې له دوئ سره يې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم يې ونه خوړ او د جوارو د پتي اوسيدونکو موږکانو ته يې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.
وروسته دوه موږکان په چټکی سره د کارتن سرته وختل، يوه د پاچا پر لکی خوله ور ولګوله او بل يې يو بريت ور وشکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پټي موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډېر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځوان پاچا خواشيني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډيو تېرى کاوه، د پټي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزيران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپين شول.

په پاى کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډيو څخه د خلاصون په هيله له يوې پيشو څخه مرسته وغواړي، پيشو په خوشالۍ دا وړانديز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې يې غوښتې او بيخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پيشو ډېره ژر ستړې شوه،خو وروسته يې اسانه چاره ومونده، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پټي درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پاى

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو رډو ستر ګوځواني نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.

په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه!

ــتور کوډګر ناوخته شو!

تر ځنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:

ــد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.

پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره لیر بکړ او په خپلو اوږدو سپينو ځنو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډېر غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:

ــکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړيدل، په خبرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې لېد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې یې څګونه پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلایي موټ یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پر بوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نیولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نری غاړه پورې یې په خړسپېڼسي پیېلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. ښه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده باڼه نېغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین څګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راویستل، وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وویل:

ــزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځیدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجین ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست او کله چې یې د بوتل اوبه په جام کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچولې، له جام څخه یو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل اوتور کوډګر چیغه کړه!

ــاې شیطانې اروا! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو یې سوروالی پیدا کړ او شېبه وروسته یې سترګې سرو وینو ونېولې. نا څاپه یې له شونډو یو ډېر نارینه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وویل:

ــتر ټولو بدمرغه انسان!

له دې سره د ځنځیرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځید، په لاس کې نیولې ککرۍ یې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات یې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو یې توروالی پیدا کړ او شېبه وروسته بېسده پریوته.

پاچا ور مخته شو، د چینې لستونۍ یې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد

تور کوډګر وویل:

ــد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووینې.

پاچا یوه شېبه غلی و، بیا یې وزیرانو ته مخ ور واړاوه او امر یې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده یو لوی ښکر خولې ته نیولی و او چیغې یې وهلې چې تر ټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماڼۍ کې پاچا او وزیران بې خوبه او خواشیني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.
د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوړ چې تر ټولو بدمرغه انسان یې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شېبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لویې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځیرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سړي شوې او له خولې یې ځګونه وبهیدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نېولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرخلاو لپاره بوتلی راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ه وېرانه کې اوسي، یواځې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.

تور کوډګر وویل:

ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړې.

د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یواځې یوه جمله را ووته!

ــزموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.

ناځاپه د مانۍ لویې شیشې ولړځیدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکې چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ!

وسوځیدم!

لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېنې رڼا ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو!

ــپلاره! زه مو ولې تړلې یم؟

تور کوډګر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـتر ټولو لويه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې

يو مړى وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم ياد کړ او زامنو يې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بيا مرکه سره راټوله شوه، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.

کلونه تېر شول، سينې غلبېل شوې، د يوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ يوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته يواځې تور سرې پاتې وې.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.

کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راووړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.

علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ـخو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقاني دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

ـشکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

پوه مې کړ چې دا زما دپوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:

ـڅه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته یوه میاشت پاتې ده، خو مور دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

یوه شپه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

ــنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ویل:

ــشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.

په اوږه یې لاس راکېښود او مننه یې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

زه هم په بیړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.

خدای ته مې شکرونه ویستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته یې په خواشینۍ راته وویل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي یې له خاورو مړه راوایستل، یواځې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!

زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بایسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو دیوالو پرځای غټې توري لوټې پرتې وې، چا راته وویل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږیره یې ببره وه او تر مخ یې څو جریبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غریو کې یې وویل:

ــد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کیږي، نپوهېږم! په چا یې وخورم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور یې راغله، بچي ته یې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته یې خیرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري یې هم پلاستیکي خلطه غوټه وه.

مور یې په کاوړ وویل:

_چا دومره ځورولی یې؟

کونګري ژړل...

مور یې په پاسته غږ وویل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور یې وویل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پیشکه؟

_نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غریو کې یې وویل:

_انسان و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې يودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

ـــاه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون

سړي غتې لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:

ـغواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!

هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:

ـخیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!

ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:

ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس ! دا یې هم نخشه!

چاره نه وه، ومې ویل:

ـسبا ته یې وغواړه!

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

ـ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زوروړې کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.

په حیرانۍ مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــته خو بدي دار نه يې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

په زوته يې وخندل:

ــای ساده ګله! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه!

دی روان شو، ماته د يوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای پر ېښود، ما يې علت وپوښت ، ده راته وويل:

((هی هی انجنیر صاحب! خدا کلانه! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشینۍ وویل:

ـتا هېڅ هم نه دي زده کړي!

د ماشوم سر وځړېد.

پلار وویل:

ـڅلور میاشتې یو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې!

د جامو د ګنډلو د ماشین غږ ودرېد، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:

ـسړیه! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به یې کي.

د سړي تندی تریو شو، لاسي بکس یې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:

ـګوره زړګیه! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.

ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:

ـهله ګرانه! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګرځندي روان ول، یو لاروی وردمخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې يې پر توره دړه د الفبا توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:

_خوب قندولکا! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید!

ماشوم په حيرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...

شېبه وروسته معلمې وپوښتل:

_قندولک! تو چرا نوشته نمیکنی؟

ماشوم ورو وويل:

_څه ؟

د معلمې شونډې وخوځېدې::

_چه گفتي؟

هلک بيا خپله خبره تکرار کړه!

_څه وکم!

معلمې تندی تريو کړ!

_بچیم! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟

ولاړه شوه ، د يوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده، په خوشالۍ يې وويل:

_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی!

د تختې پر سر پر يوه لوی کاغذ ليکل شوي وو :

((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازادي

خوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګکی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګکي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.

نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کیڼ لورته ړنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې خخه یې ښېراوې راووتې:

ــ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...

هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ــ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد، له خولې خخه یې ځګونه باد شول:

ــوژنم یې !

دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:

ــمړه دې کړه!

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.

د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رنې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې وويل:

ــڅه ووايم، خدای دې ځوانيمرګ کي.

وروسته يې د نجلۍ ټکرۍ سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.

ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو يې وويل:

ــڅه خطا، څه ګناه، ولې؟

هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:

ــدا دريم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي!

مور يې چيغه کړه!

ــنو په دې کې څه خبره ده؟

هلک په غوسه وويل:

د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم!

ښځې په غريو کې وويل:

ــزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مينځو! اوبه راوړي !

هلک چيغه کړه!

ــ دومره آزادي مه ورکوه! که مې دا وار وليده! مرداره به يې کم

له دې سره يې په جېب کې پرتو مردکيو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library